

ת"פ 27933/06/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד עבד רבא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 27933-06-18 מדינת ישראל נ' עבד רבא
בפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד עבד רבא

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו תקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 15.03.2018 בשעה 07:30 או בסמוך לכך, בשדרות הרצל בירושלים, פגע הנאשם אשר נהג באוטובוס של חברת אגד, במראת רכבו של המתלונן אהרון חמו (להלן: "המתלונן"). בהמשך לכך ירד המתלונן מרכבו וביקש את פרטיו של הנאשם. בתגובה, נטל הנאשם מוט ברזל שהיה ברשותו ותקף את המתלונן שלא כדין ושלא בהסכמתו בכך שהכהו בידיו באמצעות המקל, תפס אותו בגרונו והצמידו למכוניתו.

תשובת הנאשם לאישום

3. הנאשם כפר באשמה. בתשובתו לאישום הודה שנהג באוטובוס של אגד במועד הרלוונטי ושהיה במקום. הנאשם טען שהמתלונן חסם את האוטובוס, ניגש אליו, צעק ואיים עליו תוך שטען שהאוטובוס פגע במראת רכבו. הוסיף שניסה להסביר למתלונן שלא הוא שפגע בו ובין שניהם התפתח דין ודברים שכלל צעקות. לדבריו, במהלך הוויכוח עיקם המתלונן את מראת האוטובוס, חסם את דרכו של האוטובוס ולא אפשר לו לנסוע. הנאשם הכחיש שתקף את המתלונן במהלך האירוע.

גדר המחלוקת

4. המחלוקת בין הצדדים נוגעת אפוא לשאלת תקיפת המתלון מצד הנאשם.

דיון והכרעה

5. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהמאשימה הוכיחה את עיקר עובדות כתב האישום ברף הנדרש בפליטים ועובדות אלה משכללות את העבירה שיוחסה לנאשם. זאת קבעתי על יסוד האמון שרחשתי לעדי התביעה ולגרסתם כאשר מנגד דחיתי את גרסת הנאשם שאותה מצאתי לא אמינה.

6. אפרט את הנימוקים העומדים בבסיס החלטתי.

פרשת התביעה

7. עדת הראייה **רויזי שושנה ענתבי** הייתה נוסעת באוטובוס שבו נהג הנאשם. מדובר באוטובוס שהסיע בנות סמינר ללימודים. העידה שישבה בסוף האוטובוס בצד שמול הנהג. סיפרה שבמהלך הנסיעה, לאחר שהאוטובוס הסתובב סיבוב פרסה, פגע חלקו האחורי במראת רכב של יד שרה. בעקבות זאת עצר האוטובוס את נסיעתו בעוד הרכב של יד שרה חוסם את דרכו. נהג הרכב של יד שרה ירד מרכבו והגיע לחלון הנהג כדי לשוחח עם הנאשם. משסירב הנאשם לשוחח עמו, עשה המתלון תנועת אגרוף מבעד לחלון האוטובוס.

את המשך השתלשלות האירועים תיארה כך:

"כשהוא (הכוונה לנאשם - א.כ.) ראה שהנהג של יד שרה לא הולך, הוא ירד מהאוטובוס עם משהו ביד והתחיל להרביץ לו כמה דקות מכות. בינתיים כל הבנות של ההסעה פחדו ורצו לסוף של האוטובוס ואחרי כמה דקות מכות, הוא הצמיד אותו על הרכב של יד שרה [...] החזיק אותו כמה שניות ואחרי כמה זמן הוא עלה והמשיך לנסוע כל הבנות פחדו והתקשרו למשטרה. הנהג רצה שלא נפחד כי כולם היו בסוף והוא המשיך לנסוע לכיוון הסמינר ואז הוא קרא לנו לחזור קדימה, לשבת רגיל. זהו והוא המשיך בנסיעה" (פרוטוקול עמ' 7).

בחקירתה הנגדית הוסיפה שהנאשם תקף את המתלון באמצעות ידיו.

אשר למתלון, העידה שראתה שניסה להגן על עצמו מפני הנאשם ולא ראתה שניסה לתקוף אותו.

בהתייחסה לחפץ שהחזיק הנאשם בידיו, מסרה:

"אנחנו לא ראינו אם זה היה ברזל או מקל אבל אני שמעתי רעש כמו של ברזל אבל אני לא יודעת אם

זה היה ברזל. ראינו אותו מחזיק משהו. הוא לקח את זה ביד שלו ויצא מהאוטובוס עם זה. אני לא יודעת אם הוא התקיף אותו עם זה. הוא היה עם זה אבל אני לא יודעת אם הוא השתמש בזה..." (פרוטוקול עמ' 7).

בהמשך העידה שאותו חפץ היה בעל "צורה של מקל". בחקירתה הנגדית הוסיפה שהנאשם נטל את החפץ "מהמקום הזה שיש לו ליד החלון".

כן העידה שלאחר שירדה מההסעה כתבה על פתק את מספר לוחית הרישוי של האוטובוס. כאשר חזרה לביתה סיפרה לאביה על שאירע והאב התקשר ליד שרה ומסר שנהג של הארגון הותקף במכות. בהמשך שוחח האב בטלפון עם המתלון עצמו ובאותה שיחה מסר לו המתלון שבעקבות האירוע הוא נפצע ודימם ופנה למשטרה. העדה שללה היכרות מוקדמת עם המתלון.

הודעת העדה במשטרה הוגשה מטעם ההגנה וסומנה נ/1.

8. **המתלון אהרון חמו**, נהג רכב של יד שרה, העיד שהוא עובד ביד שרה במשך עשר שנים ותפקידו הוא הסעת חולים ונכים. סיפר שביום האירוע "חתך" אותו אוטובוס שעשה סיבוב פרסה בלי לאותת וכתוצאה מכך נפגעה המראה ברכבו. בעקבות הפגיעה ניגש לחלון האוטובוס כדי לבקש מהנהג את פרטיו. הנהג יצא מהאוטובוס ותקף אותו.

את התקיפה תיאר במילותיו כך:

"הוא יצא מהאוטובוס, חנק אותי, נתן לי מכות. היו לי סימנים ביד ובצוואר. הוא נתן לי מכה עם ברזל. הוא ירד מהאוטובוס, תפס אותי מהצוואר, הצמיד אותי לאוטו שלי ונתן לי צביטה ביד חזקה מאוד [...] הזמנתי משטרה אבל הוא ברח. הוא היכה אותי עם מוט"

ובהמשך העיד: "בזמן שהיינו למטה מחוץ לאוטו הוא נתן לי מכה עם הברזל וחנק אותי [...] הוא קודם תפס אותי מהגרון, הצמיד אותי לאוטו, נתן לי צביטה ביד. באתי לברוח ואז עם הברזל הוא נתן לי מכה [...] ברחתי חזרה לאוטו שלי, נעלתי את הדלתות, הזמנתי ניידת. הוא בינתיים נסע" (פרוטוקול עמ' 14).

לדבריו, את מוט הברזל הוציא הנאשם מהאוטובוס. המתלון טען שמדובר במוט ברזל של וילון המצוי בקדמת האוטובוס.

בתגובה לשאלה השיב שהנאשם היכה אותו עם המוט ברגלו, אך לא בחוזקה, והמכה לא הותירה סימן בגופו.

בתשובה לשאלה השיב שלא ספג אגרופים מהנאשם.

כשנשאל מה עשה בעת שהותקף, השיב שניסה לברוח ולהתנגד אך הנאשם תפס אותו. לדבריו, מכוניות שעברו במקום לא עצרו. בהמשך הוסיף שהנאשם איים עליו שיהרוג אותו.

בתגובה לשאלה, הכחיש שהכה בשמשת האוטובוס, וכן שאיים או קילל את הנאשם.

המתלונן חזר על הטענה שלפיה הגיע לחלון האוטובוס כדי לבקש את פרטי הנהג וטען שלא חסם את דרכו.

אשר לעדות הראייה, מסר שאינו מכיר אותן. סיפר ששוחח עם אביה של אחת מהן אך לא זכר במדויק מה היה תוכן השיחה.

הודעותיו של העד במשטרה הוגשו מטעם ההגנה וסומנו נ/2 ו-נ/3.

9. עדת הראייה **לאה בן דריהם** הייתה נוסעת באוטובוס שבו נהג הנאשם. העידה שהאוטובוס התנגש ברכב של יד שרה והיא שמעה קול של זכויות נשברות, ככל הנראה של מראת הרכב הנפגע. בהמשך לכך יצא נהג הרכב של יד שרה מרכבו ואמר לנהג האוטובוס שלא ימשיך בנסיעה כיוון ששבר לו את המראה. נהג האוטובוס אשר רצה להמשיך בדרכו, ירד מהאוטובוס והכה את המתלונן. סיפרה שנהג האוטובוס הוציא מתוך האוטובוס "חתיכת ברזל" והיכה את המתלונן באמצעותה, דחף אותו לרכבו תוך שהכה אותו, סגר את הדלת ואז חזר לאוטובוס והמשיך בנסיעה.

בחקירתה הנגדית סיפרה שהנאשם הכה את המתלונן ב"בוקסים". הוסיפה שלא ראתה את הנאשם מכה את המתלונן באמצעות הברזל, אך ראתה שהחזיק בברזל וראתה שהיו מכות.

בהמשך חידדה את הדברים והבהירה שהמתלונן חסם את האוטובוס עם רכבו ואז ניגש לחלון האוטובוס ואמר לנאשם שלא ימשיך בנסיעתו. לדבריה, לא ראתה ולא שמעה שמתלונן קילל או איים על הנאשם.

עוד מסרה שבתחילת האירוע הייתה בקדמת האוטובוס אולם לאחר ששמעה את שקרה נבהלה ונסוגה לאחורי האוטובוס יחד עם חברות נוספות. לדבריה הבנות שנסעו באוטובוס נבהלו מהאירוע וחששו שנהג האוטובוס מסוכן ועלול לפגוע בהן או במישהו אחר.

לדבריה רצתה לרדת מהאוטובוס ואת האירוע ראתה מהחלון דרך שמשת האוטובוס.

בהתייחסה לפערי הכוחות שבין הנאשם למתלונן מסרה שהמתלונן היה פחות חזק מנהג האוטובוס, ושניסה להתנגד לו אך לא הצליח. ובמילותיה:

"הוא (המתלונן - א.כ.) ניסה להזיז אותו ושיפסיק להרביץ לו. לא הלך לו. הנהג אוטובוס הרביץ לו עם

המקל אז הוא נבהל (פרוטוקול עמ' 20).

בתשובה לשאלה השיבה שאין לה היכרות עם המתלון, אך ידוע לה שהוא "עושה איסוף בשכונה" בכל בוקר.

הודעת העדה במשטרה הוגשה מטעם ההגנה וסומנה נ/4.

10. **רס"ב איתן אליהו**, העיד שצילם את פציעותיו של המתלון כדי לצרפן לתיק החקירה. העיד שהמתלון מסר לו שנפצע בידו וכשצילם את ידו ראה שבגב כף היד ובמרפק יש "סוג של פצע".

בחקירתו הנגדית נשאל אם הפצעים שהציג לו המתלון היו טריים, והשיב שכעת קשה להבחין בכך על פי התמונות כי הן בשחור לבן. מסר שצילם את מה שהראה לו המתלון.

התמונות הוגשו באמצעות העד וסומנו ת/2;

11. מטעם התביעה הוגשו גם המוצגים הבאים:

הודעת הנאשם במשטרה שסומנה ת/1;

דוח פעולה של השוטר רס"ר שובל לוגסי שסומן ת/3;

מזכרים הנוגעים למאמצי המשטרה לזמן לחקירה עדים לאירוע ובדיקת קיומן של מצלמות בזירה אשר סומנו ת/4 (כאסופה אחת);

דיסק תיעוד החקירה של הנאשם שסומן ת/5.

פרשת הגנה

12. **הנאשם:** העיד שפנה פניית פרסה עם האוטובוס לאחר שטעה בדרכו. כשסיים להסתובב, התבונן בראי ושמע רכב שצפר לו. כאשר עמד עם האוטובוס ברמזור, רכב מסוג טרנזיט עצר באלכסון וחסם את דרכו. נהג הרכב, המתלון, פתח את דלת רכבו, ירד, החל להכות על שמשת האוטובוס ועיקם את מראת האוטובוס. העיד שהמתלון נעמד ליד חלון האוטובוס, הכה את החלון וצעק. בעקבות זאת, נבהלו הבנות שנסעו באוטובוס וברחו לחלקו האחורי.

לדבריו, המתלון פתח את חלון האוטובוס בכוח ובעצבים ושבר את מוט הווילון. העיד שלאחר מכן ירד מהאוטובוס ועמד פנים מול פנים מול המתלון. סיפר שאסף את מוט הווילון שאותו שבר המתלון, וכשחזר, עמד מולו המתלון, חסם את דרכו ולא איפשר לו לשוב לאוטובוס.

את המשך האירוע תיאר כך:

"[...] הוא זז מולי אני זז ימינה והוא זז ימינה כלומר מפריע לי וחוסם אותי לחזור לאוטובוס. אז אמרתי לו אני מזהיר אותך תעלה לאוטו שלך ותן לי להמשיך בעבודה. זזתי ממנו עליתי לאוטובוס סגרתי את הדלת. חזר ועיקם את המראה שוב ליד הדלת ונתן עוד סטירה למראה מצד ימין. הוא עלה לאוטו שלו, ישב עם הדלת פתוחה [...] עשיתי פרסה והמשכתי בנסיעה אפילו בלי מראה ימנית. עד שהתרחקתי מהמקום וסידרתי את המראה" (פרוטוקול עמ' 28).

הנאשם מסר שדיווח ל"אגד" על אשר קרה ונאמר לו שהעניין "נסגר" מול יד שרה. בהמשך התקשרו מהמשטרה ונדע לו שהוגשה נגדו תלונה. לאחר שנחקר במשטרה ובהתייעצות עם אגד, הגיש אף הוא תלונה נגד המתלון.

הנאשם הכחיש שתקף את המתלון או שאיים עליו. בחקירותיו בבית המשפט עמד על גרסתו שלפיה המתלון חסם את דרכו ומנע ממנו להמשיך, הכחיש שתקף את המתלון והדגיש שהמתלון צעק עליו. לדבריו, המתלון רצה בריב אך הוא בתגובה רק הזהיר אותו ללא מגע פיזי. הכחיש שהכה את המתלון במוט, וטען שאסף את המוט לאחר שזה נפל ונשבר.

בהתייחס לעדות הראייה שהעידו במשפט, טען שאלה לא יכולות היו לראות את אשר אירע כיוון שישבו מאחור.

בהתייחסו לפגיעה ברכבו של המתלון, מסר שייתכן שאוטובוס אחר פגע ברכב והמתלון טעה לחשוב שמדובר באוטובוס שלו.

לדבריו, המתלון לא ביקש ממנו את פרטיו אלא רק צעק לעברו "מה עשית, אתה יודע מה עשית". טען שאם היה המתלון מבקש את פרטיו, היה מוסר לו אותם.

בעדותו הדגיש שהרים את קולו, אחרת היה סופג מכות מהמתלון.

אשר לשריטה שהציג המתלון, הכחיש שהוא זה שגרם לה וטען שייתכן שהמתלון נשרט לאחר שדפק על האוטובוס.

הערכת העדויות

13. גרסאות המתלון ועדות הראייה תמכו האחת ברעותה בשורה של פרטים מהותיים ובכללם: הפגיעה במראת רכבו של המתלון, הלך נפשו התוקפני של הנאשם ואופן התנהגותו, האלימות שבה נקט הנאשם כלפי המתלון, החזקת

מוט הברזל עת פנה לכיוון המתלון, דחיפתו של המתלון לעבר הרכב, התנהגות המתלון באירוע, ניסיונותיו של המתלון להתגונן וכיו"ב.

14. עדות הראייה הן עדות אובייקטיבית, אינן עדות מעוניינות, ואינן מכירות את המתלון או הנאשם. כך שלא נמצא מניע זר שבעטיו יטו את עדותן לטובת אחד הצדדים.

15. גרסתן של העדות היא סבירה ובעלת הגיון פנימי. קיימת בה סיבתיות מוסברת שניתן להבין באמצעותה את השלבים השונים באירוע וכך גם מצאתי בה קשר הגיוני בין התנהגות המתלון שחסם את האוטובוס ותבע את נזקו לתגובותיו האלימות של הנאשם.

16. הבהלה שאחזה בעדות בזמן אמת למראה האלימות, בהלה אשר גרמה להן לסגת בחיפזון לחלק האחורי של האוטובוס, היא מסימני האמת של גרסתן ומחזקת את גרסת המתלון. בהלה אותנטית זו היא ביטוי מובהק לזעזוע נפשי קשה בתגובה לאירוע מפחיד ומלחיץ שחוו.

אציין שגם הנאשם בעדותו מאשר שהבנות שנסעו באוטובוס ברחו לחלקו האחורי.

בפרט אמורים הדברים בנוגע לעדה רויזי ענתבי שהייתה כה נסערת ממה שראתה בעיניה עד שמיד עם רדתה מהאוטובוס רשמה את מספר לוחית הרישוי שלו ובהגיעה לביתה סיפרה לאביה על שאירע והלה פעל תחת הרושם העז שעשה האירוע על בתו ופנה עוד באותו יום לדווח על המקרה ליד שרה ואף שוחח בהמשך עם המתלון עצמו. כך גם העדה לאה העידה שהתקשרה למשטרה באופן מידי עוד במהלך האירוע (פרוטוקול עמ' 22).

17. עדותן של עדות הראייה ואף עדותן של המתלון היו מתונות ולא מעצימות. ניכר היה שהעידו על מה שראו וחוו תוך ניסיון לדייק בדבריהם.

כך העידה רויזי שלא ראתה אם מדובר בברזל או במקל ושהיא אינה יודעת אם הנאשם תקף באמצעות המוט.

כך העידה לאה שלא ראתה את הנאשם מכה במתלון באמצעות הברזל אולם ראתה שהחזיק בו "ושהיו מכות".

וכך העיד המתלון שהנאשם הכה בו באמצעות מוט הברזל שלא בחוזקה ובאופן שלא הותיר סימן בגופו וכך גם העיד שלא ספג מהנאשם אגרופים.

18. סתירות, פערים מסוימים וחוסר זיכרון של העדים בנקודות שונות, ניתנים להסבר בטבע האנושי, במגבלות הזיכרון האנושי ובהבדל במיקוד ובזוויות המבט של כל עד בשים לב לכך שהאירוע היה אלים ומלחיץ מבחינת העדות שהיו קטינות.

כך גם סתירות שהתגלו בהשוואה שבין עדותן של העדות והמתלון להודעותיהם במשטרה ובין גרסאותיהם בכללותן, היו

בעניינים שבהם ניתן לטעות בהתחשב בטיבו המהיר והמלחין של האירוע, בהתחשב במצב הנפשי של העדות, ובהתחשב במיקוד ובזוויות המבט של כל עד.

אזכיר שהעדות היו אז צעירות מאוד בנות 16.5 . רויזי (ילידת אוקטובר שנת 2001) לאה (ילידת ספטמבר שנת 2001).

ב"כ הנאשם הצביע על סתירות בגרסאות כלהלן:

א. רויזי סיפרה בהודעתה (נ/1) על אגרופים ובעיטות וזאת בניגוד לגרסת המתלונן.

בעניין זה אפנה לפרוטוקול חקירתה הנגדית שם הסבירה את הדברים:

" ש. את אומרת שנהג האוטובוס תקף את נהג יד שרה עם אגרופים ובעיטות.

ת. זה היה בידיים. זה היה מכות של כמה שניות ואז הוא הצמיד אותו לרכב. בגלל שהרכב של יד שרה עמד באלכסון לאוטובוס, אז אנשים מהצדדים לא ראו" (פרוטוקול עמ' 11).

כך שיתכן שבשל גילה הצעיר וחוסר ניסיונה לא הגדירה במדויק את אופן התקיפה.

ב. רויזי סיפרה בהודעתה שהמתלונן שוחח עמה וסיפר לה שנפגע ודימם ובעדותה טענה שהיא עצמה לא שוחחה עם המתלונן אלא אביה שהוא ששוחח עמו.

בעניין זה אפנה לתשובתה בחקירה נגדית לאחר שעומתה עם הדברים:

"זה נראה לי אותו דבר[...] אולי הוא כתב את זה ככה. אני אמרתי אנחנו, התכוונתי שזה מהצד שלנו. אני לא דיברתי עם הנהג" (פרוטוקול עמ' 10). כך שיתכן ומדובר בניסוח שגוי של העדה שנקטה לדבריה לשון רבים בהתכוונה לה ולאביה, וטעות של החוקר שרשם א הדברים בלשון יחיד.

ג. רויזי סיפרה בעדותה שהמתלונן הכה בחלון האוטובוס עם אגרופ כיוון שהנהג לא רצה לדבר אתו.

בעניין זה אפנה לעדותה שם סיפרה כך :

" האוטובוס עצר והרכב של יד שרה חסם אותו מהצד. הוא ירד אליו הנהג של יד שרה, הגיע לחלון נהג האוטובוס ורצה לדבר אתו ונתן אגרופ עם היד כי הנהג אוטובוס לא רצה לדבר אתו. הוא רק הפחיד מהחלון עם האגרופ ואז כשהוא ראה שהנהג של יד שרה לא הולך, הוא ירד מהאוטובוס עם משהו ביד והתחיל להרביץ לו כמה דקות מכות"

(פרוטוקול עמ'7).

נראה שכוונת העדה הייתה שהנאשם ניסה להפחיד את המתלון בכך שנופף באגרופ כפי שאכן סיפרה בהודעתה במשטרה וזאת כעולה מהניסוח שלאחר מכן **"הוא רק הפחיד מהחלון עם האגרופ ואז כשהוא ראה שהנהג של יד שרה לא הולך, הוא ירד מהאוטובוס...."**

ד. רויזי טענה כבר בהודעתה הראשונה (נ/1) שהמתלון התקשר אליה ביום המקרה לאחר שמסרה את פרטיה ביד שרה. המתלון נחקר במשטרה ביום 18.03.2018. כך שלא יתכן שהתקשר ביום האירוע לאחר שכבר היה במשטרה.

בעניין זה יש להבהיר שבהודעה נ/1 מסרה העדה שהמתלון מסר לה שהגיש תלונה ויתכן שהמתלון כיוון לכך שהזעיק את המשטרה למקום והתלון באוזני השוטרים על שאירע לו. ומכל מקום העדה מסרה שהשיחה התקיימה עם אביה כך שהיא אינה מעידה עליה ממקור ראשון.

ה. לאה סיפרה שהנאשם תקף את המתלון "בבוקסים" בניגוד לטענת המתלון עצמו.

בעניין זה אפנה לעדותה שם מסרה כך:

"הסתכלתי אבל לא יותר מדי. ממבט חיצוני ראיתי שהיה שם מכות, בוקסים, היו גם צעקות אבל לא התעמקתי. התעמקתי בזה שאני הולכת לצאת מהאוטובוס" (פרוטוקול עמ' 22).

כך שבהחלט יתכן שפער זה נובע ממידת המיקוד של העדה באותן שניות.

ו. המתלון טען בהודעתו הראשונה (נ/2) שהנאשם הכה ברכבו גם באמצעות המוט בשונה מהודעתו השנייה (נ/3) ובשונה מגרסת עדות הראיה שלא ראו זאת.

ז. המתלון בהודעתו השנייה (נ/3) לא סיפר שהוכה באמצעות מוט הברזל.

בעניין הודעתו השנייה של המתלון חשוב להזכיר שמדובר בהודעה תחת אזהרה שנגבתה ממנו בעקבות טענות הנאשם כלפיו. בהודעה זו הגיב המתלון על ההאשמות שבהן נחשד ולא מסר גרסה סדורה. כך שניתן להניח שלא פירט מעבר למה שהתחייב מהצורך להדוף את הטענות שהוטחו בו.

מכל מקום לסיכום חלק זה אומר שלא מצאתי שהסתירות שנמצאו בגרסאות העדים מעלות חשש לאמירת שקר ומעמידות בספק את מהימנותם.

אדרבא, יש בסתירות אלה כדי להוכיח שהעדויות לא תואמו, לא הובנו (לשון הבנייה) ולא זוהמו.

ב"כ הנאשם טען שהעדויות אשר ישבו בחלקו האחורי של האוטובוס לא היו יכולות לראות את האירוע שכן בגב הנהג ישנה מחיצת הפרדה שאינה שקופה. בעניין זה הגישה ההגנה צילומים של מחיצה באוטובוס מפרקי אחר שאינו האוטובוס שהיה באירוע (נ/5) שם מצולמת מחיצה שאינה שקופה.

העדה רויזי טענה שישבה בסוף האוטובוס מהצד הנגדי לצד הנהג וראתה את האירוע דרך גב המחיצה שמאחורי הנהג שהיה שקוף (פרוטוקול עמ' 9 ש' 8). העדה לאה העידה שראתה את האירוע מהחלון הקדמי דרך שמשות האוטובוס (פרוטוקול עמ' 19 ועמ' 21). סבורני שאין די בראייה שהוגשה בנוגע לאוטובוס אחר כדי לסתור את גרסת העדות בעניין זה.

19. החבלות שהציג המתלונן ושתועדו בחקירה תואמות את גרסתו ומחזקות אותה. צודק ב"כ הנאשם בטענתו שהתמונות שהוגשו לבית המשפט בשחור לבן אינן ברורות ולא ניתן להבחין בהן בחבלות כלשהן. עם זאת השוטר שתיעד את החבלות העיד שהמתלונן הציג לעיניו את החבלות הגם שלא זכר אם היו טריות אם לאו וזאת מעבר לעדותו של המתלונן עצמו. חסר זה יזקף לחובת משקלה של הראייה אשר יופחת בעקבות זאת.

20. מצאתי אפוא שבמבט כולל משתלבות עדויות עדי התביעה לכדי גרעין אמת מוצק אחד שאינו ניתן לערעור, גרעין אשר משרטט תמונה קוהרנטית ושלמה של האירוע.

21. מסיבות אלה מצאתי לתת אמון מלא בגרסת המתלונן ועדי התביעה.

22. מנגד לא רחשתי אמון לגרסת הנאשם.

23. גרסתו של הנאשם נפגמה באלה:

א. הגרסה עומדת בסתירה חזיתית לגרסאות שתי עדות תביעה אובייקטיביות מבנות הסמינר אשר היו נוסעות באוטובוס שבו נהג הנאשם.

ב. החבלות שהציג המתלונן מחלישות את גרסת הנאשם הן משום שהלה לא סיפק הסבר מניח את הדעת לקיומן והן משום שאינן מתיישבות עם גרסתו.

ג. הנאשם טען שאין לו אינטרס להסתיר את התאונה שכן חברת אגד היא שנושאת באחריות הנזיקית (פרוטוקול עמ' 33). מאוחר יותר הודה שאם היה נמצא אשם בתאונה היה נושא בעלויות תיקון הנזק שגרם, כך שהיה לו מניע להתחמק מאחריות (פרוטוקול עמ' 35).

ד. הנאשם טען בעדותו שנחשף לחבלה של המתלון רק במהלך חקירתו במשטרה (פרוטוקול עמ' 35). ברם בדיסק הקלטת החקירה אמר הנאשם לחוקר שהמתלון הראה לו את השריטה כבר באירוע (ת/5 מונה 35:00 ואילך).

24. מסיבות אלה דחיתי את גרסת הנאשם.

ממצאים עובדתיים ומשפטיים

25. לאחר ששמעתי את העדים מצאתי שהמאשימה הוכיחה את העובדות שיפורטו להלן אשר שונות מעט מהעובדות שיוחסו לנאשם לכתחילה בכתב האישום.

26. העובדות שהוכחו הן אלה:

ביום 15.03.2018 בשעה 07:30 או בסמוך לכך, בשדרות הרצל בירושלים, פגע הנאשם אשר נהג באוטובוס של חברת אגד, במראת רכבו של המתלון אהרון חמו (להלן: "המתלון") אשר התקפלה ולא נשברה. המתלון סבר שהמראה נשברה ועל כן חסם עם רכבו את האוטובוס, ירד מהרכב, ניגש לחלון הנהג וביקש את פרטיו של הנאשם. בין השניים התפתח דין ודברים שכלל צעקות ההדיות. בתגובה, נטל הנאשם מוט אלומיניום ששימש לוויילון האוטובוס, ירד מהאוטובוס וניגש לעבר המתלון. הנאשם תפס את המתלון בגרונו והצמידו למכוניתו, צבט אותו בידו והכה אותו באמצעות המוט ברגלו שלא בחוזקה ובאופן שלא הותיר סימן בגופו, והכול שלא כדין ושלא בהסכמתו. כתוצאה מכך נשרט המתלון שריטות קלות בגב כף ידו הימנית ובאזור שמעל מרפק שמאל.

לא מצאתי הצדקה להכליל בעובדות שהוכחו את הסימן בצוואר והאיומים שלהם טען המתלון. אשר לאיומים, אלה לא נכללו בכתב האישום והנאשם לא הוזר על האפשרות שיורשע בהם. אשר לחבלה בצוואר, זו לא תועדה עם יתר החבלות.

אציין לחובת המאשימה שהחבלות שנחבל המתלון לא צוינו במפורש בכתב האישום כנדרש, אלא יוחסה לנאשם הוראת החיקוק שעניינה תקיפה שגרמה חבלה של ממש. עם זאת מחומר הראיות עלה בבירור באילו חבלות מדובר וכיוון שבהוראת החיקוק הואשם הנאשם בגרימת חבלה של ממש, החלטתי להרשיעו בסעיף זה.

27. משהוכיחה המאשימה את העובדות שלהלן ברף הנדרש בפלילים, פשיטא שמשתכללת עבירת התקיפה שגרמה

לחבלה של ממש אשר יוחסה לנאשם ואין צורך לפרט מעבר לכך.

מחדלי חקירה

28. לא מצאתי שיש במחדלים שנתגלו בחקירה כדי להוביל לזיכוי הנאשם.

29. ב"כ הנאשם טען לשורה של מחדלי חקירה שפגעו לשיטתו בהגנת הנאשם באופן שמצדיק את זיכוי.

30. כך טען שלא נבדקו מצלמות בזירה למרות שהיא סמוכה לתוואי הרכבת הקלה ואף על פי שהנאשם, המתלונן ורויזי ציינו את המצלמות בהודעותיהם;

לא הובאו ראיות לגבי הנזק שנגרם לרכבו של המתלונן כגון קבלה על תיקון;

לא נתפס ותועד המוט שבו אחז הנאשם;

לא נחקרו עדים נוספים לאירוע מקרב בנות הסמינר שנסעו באוטובוס והמשטרה הסתפקה בשתיים מהן בלבד.

31. כידוע, אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו (ע"פ 8447/11 סולימאן נגד מדינת ישראל (24.9.2012), ע"פ 8187/11 פלוני נגד מדינת ישראל (19.8.2013)).

השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 2694/14 חדאד נגד מדינת ישראל (6.9.2016), ע"פ 4226/11 אבו חדיר נגד מדינת ישראל (15.2.2016)).

נפקותו של מחדל החקירה תלויה אפוא, בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות שאותם מעורר הנאשם, והמסקנות תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין.

32. בהתייחס לבדיקת מצלמות, הגישה המאשימה מזכר (ת/4 מסמך אחרון) שלפיו החוקר האחראי על איתור מצלמות בדק ומצא שאין בזירת האירוע מצלמות. ההגנה לא הביאה ראיה שלפיה קיימות מצלמות שמכסות את המקום המדויק שבו התרחש האירוע, ולא העידה עד שבדק את הדברים לאשורם. ההגנה הסתפקה בכך שהצביעה על סמיכותו של המקום לתוואי הרכבת הקלה והפנתה לדברי הנאשם, המתלונן ורויזי בהודעותיהם במשטרה שסברו שקיימות מצלמות במקום. בנסיבות אלה לא ניתן לסתור את ממצאי החוקר הממונה שעל פי המזכר בדק את הדברים בדיקה נקודתית.

בהתייחס לבדיקת הנזק שנגרם לרכבו של המתלונן, המתלונן עצמו טען כבר בהודעתו שבאירוע הוא סבר בטעות שהמראה נשברה אולם בפועל היא רק התעקמה (נ/ש' 19-20), כך שלא מדובר במחדל.

בהתייחס לאי תפיסת המוט, אי בדיקתו ואי תיעודו, צודק ב"כ הנאשם ואף מובן מאליו שהיה מקום לבדוק את המוט, ברם בסופו של הליך התברר, אליבא דשני הצדדים, שמדובר במוט אלומיניום שמקורו בוילון האוטובוס והמחלוקת בין הצדדים נסבה על השאלה מה נעשה במוט. דהיינו האם פירק המתלונן את המוט והנאשם רק הרימו או שמא הנאשם תקף את המתלונן קלות ברגלו באמצעות המוט. כך שבנסיבות אלה משקלו של המחדל אינו רב.

בהתייחס לחקירת עדים נוספים לאירוע, אכן נחקרו שתי עדות בלבד. ברם החוקרים תיעדו במזכרים מאמצים שעשו לזמן עדות נוספות: דינה, יעל, מיכל, והמודיעה סליה אשר הזעיקה את המשטרה. אולם העדות או הוריהן לא הסכימו לשתף פעולה בחקירה כך שכל שנותר הוא להסתפק בעדות שהסכימו לכך.

33. לפיכך, למרות המחדלים דלעיל, מצאתי שהמאשימה הביאה ראיות מספיקות להוכחת האשמה וזאת בהבדל מראיות מקסימליות. מכאן שאין במחדלים שנטענו כדי לשנות את התוצאה.

סוף דבר

34. אני קובע שהעובדות והוראת החיקוק הוכחו ברף הנדרש בפלילים. על כן אני מרשיע את הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ו אדר תשפ"א, 10 מרץ 2021, בהיעדר הצדדים.